

at man ikke bør undlade at gjøre alt Muligt for at redde sine Medmennesker. Jeg har kun villet opfordre til, forsaavidt der maatte være Anledning til en yderligere Udvikling af Redningsvæsenet, ikke at staae tilbage med at bringe nye Offre for denne Sag. Det var Alt, hvad jeg har villet sige. Jeg har ikke villet anse over, at der savnedes Interesse for at redde Søfolk, som ere i Fare, værtimod, jeg maa fuldkommen indrømme, at en saadan altid i høi Grad har været tilstede. I Henseende endelig til, hvad det ærede Medlem yderligere bemærkede om den af mig antydede eventuelle Havn paa den nordvestlige Kyst af Sylland, saa er det ikke min Tanke, at denne skulde anlægges for Redningsvæsenets Skyld; men, forsaavidt Redningsvæsenet ogsaa kunde afgive et Motiv i Fremtiden til et saadant Anlæg, der i mine Dine slet ikke er vanskeligt at udføre, da er det berettiget at fremhæve den Betydning, en Havn i saa Henseende kunde have paa det ommeldte Sted.

Eugen: Det Spørgsmaal, der blev berørt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Hage), nemlig at Redningsvæsenet hos os er en Statsinstitution, medens det i England er privat, har jeg forbaade fremhævet og gjort opmærksom paa her i Thinget, idet jeg har anseet det for at være ønskeligt, om der kunde tilveiebringes en saadan Foranstaltning hos os som i England. Jeg veed vel, at Bidragene i det store England kunne indflyde langt rigeligere end her, men paa den anden Side ere Kysterne der ogsaa langt mere udstrakte. Der er vel dernæst i England mange velhavende Personer, baade Mænd og Kvinder, som interessere sig for Sagen, og som bidrage store Summer dertil; men Velgjørenheden hos os er ikke ganske ringe i Forhold til Landets Størrelse, og jeg skulde være af den Formening, at Redningsvæsenet, dersom det kunde lykkes at bringe en saadan privat Institution i Gang, eller hvis enkelte private Mænd med Iver og Varme vilde tage

sig af Sagen, ogsaa hos os vilde kunne gaae som Privatsag. Redningsvæsenet begyndte netop hos os som privat, thi de to første Redningsbaade ere anskaffede af Private, idet den første blev anskaffet af Foreningen til Søfartens Frenime og den anden af Frimurerlogen. Den er mig forøvrigt ikke bekendt. Man saa imidlertid strax, at Drangen var saa overordentlig stor, idet der paa een Gang maatte staffles saa Meget tilveie, at Private ikke vilde kunne formaae at magte Sagen, og det lykkedes da at faae Staten — Regjeringen og Rigsdagen — til at overtage den. Loven om Redningsvæsenet fremkom, og Bidragene stege til en temmelig betydelig Sum, som senere er bleven forøget ved Love om mindre Anlæg. Dersom det kunde lykkes at faae oprettet en Institution af private Mænd, som virkede i denne Retning, vilde der heller ikke være Noget tilhinder for, at Staten fremdeles hidrog en vis Sum til et saadant Selskab, omtrent den samme Sum som nu og under sin egen Control. Jeg skal gjøre opmærksom paa en Ting, som staaer i Forbindelse dermed, og som vilde fremmes bedre under den private Foretagelsesaaand. En vigtig Ting ved Redningsvæsenet er, at der sørges for Genser og Børn, som efterlades af dem, der omkomme under Forsøget paa at redde de Skibbrudne, men der er ikke bestemte Regler for, hvorledes disse skulde understøttes fra Statens Side, om der end gives Understøttelse til dem. Det vil imidlertid være bekendt, at der er to private Selskaber, et ved Skagen og et andet paa et andet Sted i Sylland, som begge arbejde hen paa at tilveiebringe en Sum til deres Efterladte, som have sat Livet til under Forsøg paa at redde de Skibbrudne; men er det dog ikke beklageligt, at der skal være to Selskaber, som arbejde i samme Retning, og som oven i Kjøbet ikke ere langt fra hinanden? Vilde det ikke være ønskeligt, om disse to Selskaber kom til at arbejde i Forening? Man vil tilmed slet ikke kunne vente, at Bidragene fra Privates Side flyde rigeligt ind til saadanne Selskaber, saalænge man veed,